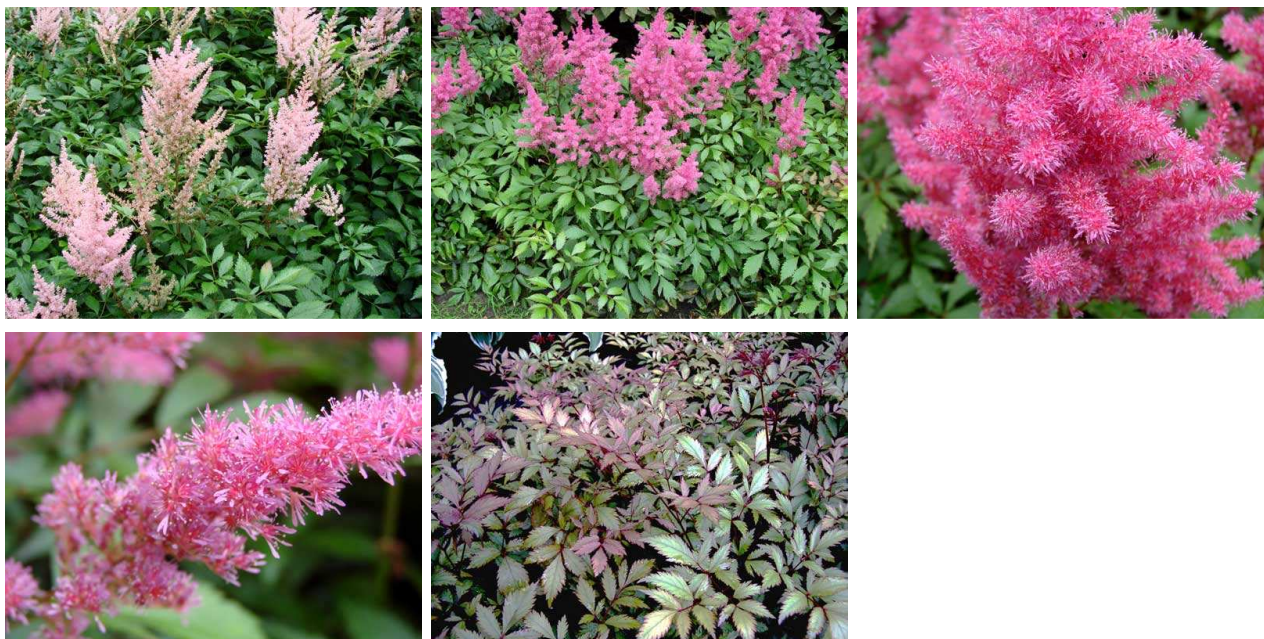

Astilbe x arendsii (Tawułka Arends)

rodzina Saxifragaceae (Skalnicowate)

Rośnie dziko w wilgotnych lasach i wąwozach gór Azji Wschodniej - w Chinach i Korei. W uprawie spotyka się tylko mieszańce gatunków chińskich i japońskich, otrzymane poprzez krzyżowanie gatunków.

Roślina wytwarza zwartą, bardzo silnie rozwiniętą bryłę korzeniową. Tworzy wysokie (60 do 150 cm), krzaczaste, wzniesione kępy, o pędach prostych i sztywnych. Ma bardzo dekoracyjne i gęste ulistnienie, pokryte brązowymi włoskami. Liście są drobno podzielone (podwójnie pierzaste lub potrójnie trójzębne), ciemnozielone, błyszczące, a te najmłodsze mają barwę czerwonawą lub brązową. Kwiaty są drobne, zebrane w zwarte lub luźne wiechy (długości do 50 cm).

Istnieją odmiany o kwiatostanach w formie wyprostowanych pióropuszy lub lekko zwisających wiech. Barwa kwiatów uzależniona jest od odmiany - od bieli do ciemnej purpury. Również pora kwitnienia zależy od odmiany – przypada na okres od czerwca do sierpnia (września). Tawułki preferują stanowisko półcieniste i cieniste, chłodne i wilgotne. Nie znoszą suchego powietrza i lekkiej, suchej gleby. Lubią ziemię zasobną, wilgotną, żyzną i próchniczną, o odczynie obojętnym. Tolerują krótkie okresy suszy.

Mrozoodporność ich jest praktycznie całkowita, choć młode pędy bywają uszkodzane przez przymrozki, nie ma to jednak większego wpływu na kwitnienie. Jest rośliną długowieczną. Zaleca się stosować tawułki do grup parkowych i ogrodowych, można je sadzić nad wodą, ale bez ryzyka zalewania roślin. Ładnie wyglądają wazonie jako kwiat cięty, lecz są nietrwałe, za to można je suszyć. Odmiany niższe nadają się do przyspieszania pod szkłem. Tawułki są rozmnażane przez podział kęp wczesną wiosną (w kwietniu) lub późną jesienią oraz przez wysiew nasion – niestety wadą tego sposobu jest długie oczekiwanie na kwitnienie.